

1

מה כבר יכול לקרות

ליבי

טרמינל 7 בשדה התעופה ג'יי־אף־קיי הוא מקום מיוחד: חנויות יוקרה כמו הרמס לצד ריח של קיא, תחושת חופש לצד פלורסנט מסנוור, תקרות נמוכות וצווחות של ילדה שאמא שלה מעורדת אותה לרוץ ולצרוח כבילוי לגיטימי להעברת הזמן. אני מחזיקה חטיף אמריקאי שלא הכרתי, הופכת אותו וקוראת את המרכיבים על האריזה. איך יכול להיות שאני גרה פה חמש שנים ועדיין לא מכירה את כל החטיפים? יכול להיות שיש חטיפים מיוחדים לשדות תעופה?

"רינת?" אני מנסה למשוך את תשומת ליבה מסטנד השוקולדים המפואר. היא מרימה אצבע כאומרת "חכי", וממשיכה לבהות במארז טובלרון גדול מן הרגיל, הבעת ריכוז על פניה העגולות. אני מנסה להיזכר מתי ראיתי טובלרון שלא בשדות תעופה, ועולה בי זיכרון עמום מביקור בטרנט - אבל אני בטוחה שזה לא היה מארז כזה ענק.

"את חושבת שהכול בפנים זה שוקולד?" רינת מכווצת את גבותיה ומסיטה מפניה קווצת שיער שחור.

אני מטה את ראשי, "אלא מה?"

"לא יודעת," היא הופכת את הטובלרון, "אולי זה בכלל כמה טובלרונים מחוברים ביחד ועטופים באריזה גדולה?" אני מתקרבת כדי להסתכל טוב יותר. "סקיז מי," היא פונה למוכרת עם משקפיים בעלי מסגרת שקופה, "זה

שוקולד אחד בפנים או כמה?"
 המוכרת לוקחת ממנה את הטובלרון והופכת אותו, מחליקה את המשקפיים לקצה אפה ומנסה לקרוא את האותיות הקטנות. "אני לא יודעת," היא אומרת לבסוף, "אני יכולה לעזור לך בעוד משהו?"
 "אבל לא עזרת גם בזה..." אני ממלמלת בעברית ורינת נועצת את המרפק שלה במותן שלי.

רינת מחייכת אליה, "אני בסדר, תודה!" ולוקחת חזרה את הטובלרון לבחינה נוספת.

"את חושבת שמוכרים את הדברים האלו במקומות שהם לא שדה תעופה?" אני מסתכלת סביבי.

רינת מחזירה למדף את הטובלרון, "נראה לי שלא. אולי הם שומרים את המארזים האלו במיוחד לפה כדי לגרום לנו לקנות. כמה זמן עד הבורדינג?" אני בודקת באפליקציה של חברת התעופה, "חצי שעה."

אין הרבה פינות שקטות להתחבא בהן בטרמינל, אז בחינת חטיפים ושוקולדים בדקדוק שלא מבייש את המחקר שרינת עורכת לקראת הסרטים שהיא יוצרת – זו כנראה האופציה היחידה אם את מישהי כמונו שהזמינה כרטיסים למחלקת תיירים ואין לה כניסה ללאונג'.

"מיציתי." רינת נאנחת.

"לא יכול להיות," חיוך קטן על שפתיי, "את בטוחה שאין עוד שוקולד שאת רוצה לחקור ובסוף לא לקנות?"

היא צוחקת ומשלבת את זרועה בזרועי. "יאללה, בואי נמצא את שני ונלך למצוא מקום לשבת בלי ילדים צורחים, את זה יש לי מספיק בבית."

"הנה אני!" שני מתייצבת בעליזות, נעמדת מולנו עם כל הגובה שלה, אוחת בשקית דיוטי פרי. היא לובשת בגדים רכים ובהירים, כל פריט מתאים לפריטים האחרים בצורה מושלמת. מדהים שהיא מתוקתקת אפילו כשמדובר רק בטיסה. השיער החום בהיר שלה מסודר בגלים שמגיעים רק מעט אחרי הכתפיים, האיפור מדגיש את העיניים הגדולות שלה וגם כשהיא לא מחייכת – קורנת ממנה אנרגיה של חיוכים.

אני מצביעה על השקית שלה, "מה קנית?"

"סתם איזה צעיף, אני אראה לך אחר כך. איפה נשב?"
אנחנו מתיישבות על כיסאות שחורים עם ריפוד מינימלי, בפינה שיש בה מעט אנשים יחסית. שני מייד מותחת את הרגליים הארוכות שלה בדרך שלא חשבתי שאפשרית לכני אנוש.

"מה?" היא צוחקת למראה המבטים שלנו, "אני הולכת להעביר עכשיו ששעות במטוס, אני צריכה להתמתח."

"זו תנוחת יוגה מוכרת?" רינת מצחקקת, "טווס רעב?"
שני שולחת קדימה את הידיים שלה ואוחזת בקרסוליה. "תצחקו עד מחר, בסוף אני אגרום לכן לבוא איתי ליוגה, ואתן תגידו לי שיוגה זה מושלם ובדיוק מה שהיה חסר לכן בחיים."

אני מזדקפת, "ביום שתסכימי לבוא איתי להופעה של טיילור סוויפט, אני אשקול את העניין."

"וואי סליחה, ליבי," שני מחייכת, "אני לא חושבת שיש סיכוי כזה, אבל אני מעריכה את האובססיה הכמעט בריאה הזאת שלך ותומכת מרחוק."

רינת צוחקת. הצחוק שלה מדבק ומצחיק גם אותי.
"מה את צוחקת?" אני פונה אליה, "כולנו יודעות שאת סוויפטי בארון ורק מחכה שיעזרו לך לצאת."

"אין לי זמן לצאת עכשיו משום ארון, את מעט הזמן שהיה לי פינתי בשביל הטיול הזה."

קור נושב עליי מהמזגנים, אני מכניסה את הידיים לשרוולי הג'קט, "אז איך באמת הולך עם הסרט שלך?"

"תודה ששאלת, בעיקרון אין שום דבר אחר במוח שלי מלבד זה," היא מזדקפת בכיסא. "האמת שהולך ממש טוב, נפגשתי בשבוע שעבר עם בראדלי לנגפורד, הוא המנכ"ל של אינדי-סין, והוא -"
"זה משהו בסין?" שני קוטעת אותה.

רינת צוחקת, "לא, לא, לא סין כמו המדינה, סין כמו סצנה."
"אה, אר-קיי אר-קיי. סליחה, תמשיכי."

"אז זה כאילו... די ביג דיל... החיוך של רינת נמתח ומתחבר לגומות הלחיים שלה."

"רגע," עיני מצטמצמות, "שני הסרטים שלך כבר נמצאים שם בסטרימינג, לא?"

"כן, אז זהו, אני די בטוחה שבגלל שהסרטים הצליחו יכולתי לקבוע פגישה איתו, זה לא משהו שקורה בדרך כלל. בגדול, זו פלטפורמה שהמטרה שלה לקדם יוצרים עצמאיים, יש להם פסטיבל סרטים שנתי ויש אפשרות לזכות שם בכל מיני מענקים. וגם יש את הסטרימינג, כמו שאמרת, אבל רק לסרטים עצמאיים, ויש די הרבה מגויים כבר. לא ברמת נטפליקס מן הסתם, אבל יש." "אוי־קיי," שני מהנהנת, "אז הסרט החדש שלך עולה לשם אוטומטית בגלל שהסרטים הקודמים הצליחו?"

"אז זהו, שלא. עדיין הייתי צריכה להגיש אותו כמו כולם ולשלם דמי רישום, ויש צוות שיפוט שבודק את הסרטים ומחליט מה מתקבל לפסטיבל ומה רק לסטרימינג. בקיצור, אז נפגשתי איתו והוא אמר שהם ממש מחכים לסרט שלי," העיניים שלה נוצצות, "זה מרגיש כמו בית, אני ממש מרגישה שהם מעריכים אותי ואת הדרך שעברתי. זה מדהים שיש מקום כזה שתומך בקולנוע עצמאי, ובראדלי בעצמו, ממש אכפת לו. הוא גם אמר לי לקרוא לו בראד." שני מותחת את הידיים שלה לכיוון התקרה במה שנראה כמו עוד תנוחת יוגה מוזרה, "וואו, רינת, זה נשמע מדהים! אני כל כך שמחה בשבילך!" "תודה," רינת מחייכת.

"אז מה קורה עם זה עכשיו?" אני זורקת.

"אוי־קיי, אז הגשתי את הסרט ובשבוע שעבר קיבלתי מייל ישר ממנו - ובדרך כלל זה לא עובר דרכו! הוא כתב לי שהוא ממש מתלהב מהסרט, שהוא יוצא דופן ושיש לו תוכניות גדולות לקדם אותו אצלם בפלטפורמה." רינת מכסה את פיה בידה, לא מצליחה להסתיר את החיוך הגדול שלה שמכווץ את עיניה כמו דמות אנימה. היא שולפת את הטלפון, מראה לנו את המייל ממנו שכותרתו: "הסרט שלך נבחר לאינדי־סין", ומצביעה על המשפט בסוף המייל:

הסרט שלך יכול בקלות להיות אחד המובילים אצלנו. זה בדיוק מה שאנחנו מחפשים.

"האמת היא שזו ממש הקלה," רינת ממשיכה, "אף פעם לא הייתי במקום כזה שזה בא כל כך... בקלות."

שני שולחת לעברה מבט נוזף. "אבל רינת, הרווחת את זה. אל תביאי לי פתאום את תסמונת המתחזה."

"זה לא מהמקום הזה, זה יותר... כלומר... עם הסרט הראשון לא היו עליי שום ציפיות, אף אחד בכלל לא ידע שאני עובדת על סרט."

"חוץ ממני, אני מזדקפת, כי סיפרת לי."

"היי, זה לא פייר... שני אומרת בחיוך."

"לא היינו חברות אז," רינת מושיטה יד לשני, "אבל עכשיו אנחנו כן... בכל מקרה, אחר כך חוויתי את תסמונת הסרט השני, אתן יודעות, להראות שההצלחה היא לא משהו מקרי, שזה לא 'וואן היט וונדר' אלא משהו שיכול לחזור על עצמו. גם בשביל עצמי, לראות שאני יכולה לעשות את זה שוב, להיכנס לעצמי ולעבוד על פרויקט שאני אוכל להתגאות בו... אתן מבינות?" היא מעבירה מבט שואל בינינו.

"נראה לי שכן," המילים יוצאות ממני באיטיות. "אבל עשית את זה, פעמיים,

אז מה הבעיה עכשיו?"

"אני לא יודעת להסביר, זה פשוט... אני מרגישה שעכשיו יש פי אלף יותר ציפיות. כי כבר יודעים שאני יודעת לספק את הסחורה. את יודעת, נראה לי שזה הכי קשה, שמחכים לסרטים שלי."

שני מוציאה מהתיק שלה שקית בייגלה ומנסה לפתוח אותה באצבעותיה הארוכות שבקצותיהן מנצנץ לק ורוד בהיר. "איברתי אותך," היא אומרת כשהשקית נפתחת, "זה לא משהו שכל יוצרת רוצה? שיחכו ליצירות שלה? כאילו, אני אומנם לא במאית או יוצרת, אבל גם אני הייתי רוצה שיעריכו אותי ויאמינו במה שאני עושה."

"כן, זה פשוט... לא יודעת, אולי אני מפחדת לאכזב."

"אבל את יודעת שאת טובה," אני מטה את ראשי קדימה בחצי חיוך.

רינת שותקת.

"את יודעת שאת טובה, נכון?"

"אני... יודעת ולא יודעת. זה מסובך. המוח שלי מסובך."

אני מניחה יד על כף ידה. "אולי באמת טוב שתצאי איתנו לקצת טבע לנקות את המוח החמוד הזה שלך."

"רינת!" שני הוגה את שמה כאילו כל הברה חשובה, "את חייבת להבין שזה מטורף! ההישגים שלך מטורפים! תראי איך הבארדלי קופר הזה כותב לך כזה מייל יפה!"

רינת מגחכת. "בראדלי לנגפורד."

"טומייטו טומאטו! את כזו מוכשרת! מגיע לך לחגוג, איזה תזמון קוסמי מדהים שבדיוק עכשיו אנחנו טסות!"

"כן," רינת מחייכת, "איזה מזל שארגנת את כל זה. איזה כיף שאנחנו עושות את זה, שכולנו פה. כלומר, כמעט כולנו."

השרירים בפניי מאבדים אחיזה והפרצוף שלי הופך לגוש גמיש ומרוקן. ההמולה מסביב מתגברת כשקבוצה גדולה חולפת לידנו ואני מקווה שהם יתיישבו רחוק מאיתנו. כמעט הצלחתי שלא לחשוב על זה שגם היא הייתה אמורה להיות חלק מהטיול הזה.

"לא התכוונתי..." רינת מניעה את ראשה, "פשוט רותם הייתה חלק מכל הארגון בהתחלה, לפני שהיא יצאה מהוואטסאפ. בכל מקרה הכול לטובה, למרות כל מה שקרה," היא שולחת יד לשקית של שני ומוציאה כמה בייגלה. "כן," אני אומרת בזהירות. "אתן חושבת שיבאס אותה כשהיא תראה את הכול אצלכן באינסטגרם?"

"אני לא יודעת, יכול להיות," שני מהססת. "אבל היא בחרה לא לבוא. אף אחד לא הכריח, אף אחד לא אמר לה שהיא לא רצויה פה. זו היא שחסמה אותך."

אני מרימה את הראש ומסתכלת על המולת הטרמינל מסביבנו. "בכל מקרה, עם כל מה שקרה, זה יהיה מוזר אם היא תגיע," רינת כאילו קוראת את המחשבות שלי.

"כן..." אני ממשיכה להסתכל מסביב, "זה באמת יהיה מוזר."

אני צועדת במעבר, מימין ומשמאל יושבים האנשים ששילמו על טיסה בביזנס. אלו בסך הכול כיסאות רחבים יותר, אולי קצת כמו ספות. כן, זה בטוח נוח, אבל זה

אפילו לא נשכב למיטה כמו במטוסים הגדולים בטיסות ארוכות יותר. אישה מחזיקה בידה כוס יין מבעבע ומתעסקת בטלפון שלה. לידה מושב ריק, למה שלא יתנו לי לשבת פה בחינם ויתנו גם לי כוס עם משהו מבעבע, מה אכפת להם? אני ממשיכה לצעוד, עוברת את הווילון שמפריד בין ביזנס לתיירים ועוצרת מאחורי גבר שמרים את המזוודה שלו לתא שמעליו. "סליחה", הוא אומר ואני משיבה "הכול בסדר" בחיוך דרוך. הוא מתיישב ואני ממשיכה להתקדם עד שמגיעה לשורה שמונה עשרה, ממחרת להרים את הטרולי לתא, רק שלא אעכב אף אחד. אני נדחפת למושב שלידי החלון, רינת מתיישבת לידי ושני לידה. אני עוצמת עיניים ונושפת אוויר. כשעיניי נפקחות אני מביטה מסביב ואז על האנשים שהולכים באיטיות במעבר.

כששני הציעה שנטוס ביחד לאיסלנד ישר אמרתי כן. היא פתחה קבוצת וואטסאפ והכניסה אליה את רינת, את רותם ואותי. בהתחלה הייתי בהלם מזה שהיא מתכננת טיול שנה מראש, זה היה קיץ והיא דיברה על הקיץ הבא, כלומר עכשיו. זה נשמע מושלם: שני לילות במלון של הלגונה הכחולה - מנוחה ואוכל טוב, ואחרי זה יומיים של טיולי טבע מעיר הבירה. טבילה זריזה בחופש, כמה ימים של יציאה מהשגרה, למה לא? השתכנעתי בקלות - מה זה משנה אם זה בעוד חודשיים או בעוד שנה, זה עדיין יהיה מדהים. רינת תהתה אם איסלנד זה לא יעד שצריך שבבילו לפחות שבועיים, ושני הסבירה לה שזה תלוי מה התכנון ומה הציפיות. היא דאגה להכול: הכינה אקסל מסודר, שלחה לו"ז מפורט, שלחה קישורים להזמנת הטיסות והטיולים המאורגנים, זה היה מאוד נוח שהכול עליה. רותם ניסתה לשכנע שנעשה טיול חורף בגלל הסיכוי לראות את אורות הצפון, אבל רינת אמרה שקור והיא לא מסתדרים אז שתשכח מזה. שני צחקה ואמרה שבשביל חום כדאי לה מקסיקו, ושגם בקיץ באיסלנד לא חם. חשבתי שנזמין לכולנו דירה ונישן בה יחד, אבל הן חשבו אחרת וזה היה ברור מבחינתן שכל אחת לוקחת חדר נפרד במלון. לאף אחת לא הפריע שאנחנו מתכננות כל כך הרבה זמן מראש, שני אמרה "מה כבר יכול לקרות?" ונראה שכולן הסכימו איתה. אני חשבתי על כך שלפני הרבה שנים יצאתי עם מישהו בספטמבר וכשהוא אמר שהוא יודע לאיזו מסעדה נלך בוולנטיינס, בפברואר - עלתה בי חרדה מעורבבת בהתרגשות - הוא ממש מאמין שנהיה ביחד בפברואר, הוא רואה אותי בעתיד שלו. ספויילר, זה נגמר עוד הרבה קודם

וביליתי את וולנטיינס בבית בפיג'מה, הלכתי לישון מוקדם והתעקשתי שזה בכלל לא חג אמיתי.

במעמד רכישת כרטיסי הטיסה עלתה בי תהייה מלחיצה – רגע, זה בסדר לעשות תוכניות לכל כך הרבה זמן קדימה? ומה אם משהו ישתבש? אפשר לבנות על זה בכלל? ניסיתי להרגיע את עצמי עם מחשבה נגדית שהתייצבה כמו חומה גבוהה ומגוננת: אנחנו חברות כבר שנים והכול טוב, אין שום דבר שיכול להשתבש בתקופה של שנה.

ואז, כמובן, הכול השתבש. טוב, אולי לא הכול, אבל דבר אחד קריטי, בניתוח ללא הרדמה הוסרה צלע הכרחית ברביעייה הזאת: רותם הפסיקה להיות חברה שלי. היא הגדילה לעשות, עזבה את קבוצת הוואטסאפ של הטיול ובכך אישרה שלטיול הזה לא תגיע, מן הסתם. התלבטתי אם גם אני צריכה לבטל הכול. בתנאי הביטול והזיכוי מצאתי מוות במשפחה, אבל לא היה שם סעיף כמו "קבעתי עם חברות ואחת מהן כבר לא חברה שלי ויצא לי כל החשק אז תחזירו לי את הכסף." ההתלבטות הייתה כזו: להישאר בבית (אבל אז זרקתי מלא כסף לפח) או לטוס עם רינת ושני. האם הייתי בטוחה שזה הדבר הנכון, לטוס בכל זאת? לא. האם העברתי כמות שעות מביכה מול הפסיכולוגית שלי כדי להבין מה לעשות? אולי. האם זה בעצם אומר שאני אעשה משהו כדי לא להרגיש פראיירית עם הכסף שלי, ואולי גם בשביל הסיכוי להתקרב עוד קצת לשני ורינת? כנראה שכן. גם ככה תמיד הרגשתי שהן היו קצת יותר קרובות לרותם מאשר אליי, אבל אולי אחרי טיול משותף וחוויות משותפות זה יהיה אחרת.

כשהגעתי לניו ג'רזי עם דביר והבנים, שני ורותם והמשפחות שלהן כבר גרו שם שנתיים, ובתוך הטירוף של הרילוקיישן רותם אימצה אותי, אותנו. היא ועודד הזמינו אותנו לבלות איתם בשבת, את ליל הסדר עשינו אצלם, הילדים הסתדרו והחיבור היה מייד. רינת ובן הגיעו עם אמילי שלהם כמה חודשים אחרינו, ויכולתי להתחבר אליה מהמקום של "זו שנמצאת פה כבר שלושה חודשים וחדשה מספיק כדי להתחבר לחוויית ההלם הראשוני, אבל ותיקה מספיק, בערך, כדי לספר איפה אפשר לקנות לאבנה ופיתות נורמליות." אף אחת לא אמרה לי כמה זה מורכב להכיר חברות בגילנו המופלג, וכמה מאתגר זה לשמר את החברויות האלה, ועוד במדינה זרה. הרגשתי שגם אם היו לכל אחת מאיתנו חיים בישראל –

המציאות של הרילוקיישן הכתיבה משהו חדש: הכול התחיל מההתחלה, גם החברויות. הכול התכנס לשאלות כמו – כמה זמן את פה? על איזו ויזה אתם? אתם מתכוונים להישאר? איפה בעלך עובד? ומה את עושה? איפה עושים את החג? ותגידי, איפה מוצאים פה לחם נורמלי? ואיפה קונים מעיל טוב לקור הזה? אה, גם בגדים תרמיים? ובאמת הכול פה סגור בכריסמס חוץ מאוכל סיני? ואיפה יש רופא ילדים טוב? ואיך אומרים דברים באמריקאית? זה הגיוני שהביטוח הרפואי לא כולל שיניים ועיניים? זה לא חלק מהגוף? יש לכם המלצה לרואה חשבון טוב כדי להגיש מיסים? יש מקום שאפשר לנסוע אליו לקטוף פטל אדום? את הכול רותם לימדה אותי, כמו מורת דרך כזו. כל מה שהיה לפני, בישראל – נשאר בסוג של ערפל מוזר, ונראה שכל אחת מהנשים שפגשתי ניסתה להיאחז במה ובמי שאפשר, לבנות מעקה יציב להישען עליו בחיים לא יציבים בעליל. אולי אם שני ורינת יכלו את הזמן הזה איתי בטיוול באיסלנד, משהו בקשר ביננו יתהדק ויצליח להתחיל למלא את החור שרותם השאירה אחריה.

במסגרת "מה כבר יכול לקרות", משפט שאגב מומלץ לא להגיד אף פעם, לעולם – כמה חודשים אחר כך הגיע אוקטובר, ואיתו השביעי. זו הייתה תקופה איומה, משתקת. כולנו התאגדנו באירועים לתמיכה בישראל של הג'יי-סיי, חב"ד וכל מיני התארגנויות בפייסבוק, העברנו בוואטסאפ מידע על רחובות שכדאי להימנע מהם בימים ובשעות מסוימים כי יש שם הפגנות, שני עזרה להקים חמ"ל של סיוע באיתור נעדרים ובהמשך ארגנה איסוף תרומות למילואימניקים. התחילו דיונים חדשים בקבוצה שלנו באווירת "מי בכלל רוצה לעשות משהו ולצאת לטיול כזה עם כל מה שקרה וקורה", וגם "האם בטוח לישראליות מניו ג'רזי לטוס לאיסלנד". שני שכנעה אותנו שהאיסלנדים ממש בסדר איתנו ולא להאמין למה שאומרים בתקשורת, והחלטנו שגם ככה אי אפשר לבטל כלום אז שנחכה לקראת הקיץ ונראה איך נרגיש.

בתוך כל המשוואה הזאת היה דבר אחד ברור: רותם לא חלק מזה. לא רק מהטיול ומקבוצת הוואטסאפ, אלא מהכול. היא פשוט לא נראתה בשום מקום. היה סיכוי גבוה יותר שטיילור סוויפט תגיע להופעה פרטית באם המושבות החדשה בפתח תקווה מאשר שרותם, שחסמה אותי בכל פלטפורמה אפשרית – תופיע לטיול הזה איתי.

מבטי המתוח עובר בין רינת ושני שיושבות לידי לבין המושב הריק בצד השני של המעבר, ואז לזרם האיטי של האנשים שנכנסים למטוס. רותם רצתה לשבת במעבר, בדיוק שם. "אחרת אני מרגישה כלואה," היא הסבירה. אנחנו שונות בקטע הזה - אני צריכה חלון והיא צריכה מעבר. אני תוהה אם רותם מכרה את הכרטיס שלה או שהמושב יישאר ריק, מעין תזכורת להיעדרותה. האפשרות שהיא תשב שם לא קיימת. אפס סיכוי. מינוס סיכוי.

"תסתכלו לכאן!" שני קוראת ומושכת את ידה קדימה לתמונת סלפי של כולנו. רינת ואני מחייכות והיא מצלמת כמה תמונות. "זה בסדר שאעלה את זה לאינסטגרם ואתייג אתכן?"

רינת מהנהנת ושולחת יד לתיק שלה כדי לחפש בו משהו. "אין בעיה," אני נשענת לאחור ושני מחזירה את מבטה לטלפון. מבטי חוזר לאנשים שעוברים באיטיות במטוס, משתדלת להימנע מיצירת קשר עין מביך. לכיווני צועדת אישה בגובה מטר וחצי. לרגע אני לא מבינה מה אני רואה, כאילו המידע נקלט אבל המוח לא מצליח לעבד אותו. זה לא יכול להיות. האישה שפעם אהבתי צועדת לכיווני, לבושה חולצה רחבה עם סמיילי גדול במרכז ומכנסים שנראים מחויטים, אבל אני מכירה את הטריקים שלה ויודעת שהבד רך כמו טרינינג. כשעיניי פוגשות בעיניה הירוקות המוכרות לי כל כך, קור עובר בכתפיי ויורד דרך עמוד השרדה. מבטה מתקשה. יש לה מבט בדיוק כמו שהיה לה כשהייתה מדברת איתי על אנשים שהיא שונאת. התיאוריה שלי קורסת כמו תיאוריות שסוויפטז בונות על יציאת אלבום חדש לטיילור סוויפט, שלפי ההתרחשויות כנראה יש סיכוי שהיא תגיע להופעה פרטית באם המושכות החדשה וכדאי שיבנו שם אצטדיון בגודל ראוי למעמד. רותם מנתקת את המבט ממני ומסתכלת קדימה, מתקרבת לשורה שלנו ומחייכת חיוך קטן לרינת. רינת פולטת "מה" מופתע ואז מחייכת חיוך גדול ומחזיקה את הלחיים העגולות שלה.

"וואו אני בהלם!" פיה של שני נפער.

רותם מעלה מזוודה בצבע תכלת לתא העליון, מתיישבת מצידו השני של המעבר ומסיטה את שערה הכהה אל מאחורי אוזנה, "כן, החלטתי ברגע האחרון."

2 נחול

ניבי

מתחיל להיות לי חם. רק אני מרגישה שצפוף פה נורא? העיניים שלי מתרוצצות במרחב הקטן שביני לבין משענת הכיסא שלפניי. אני מרגישה כמו עובדת בשירות לקוחות שמדברת בטלפון עם לקוח שאומר משהו מחוץ לכל התסריטים הכתובים, מדפדת בחוברת מרופטת בכריכת ספירלה שאמורה להכיל את הפתרונות ומה להגיד ולעשות בדיוק בכל מצב, אבל האפשרות הספציפית הזאת פשוט לא נמצאת שם. אני מריצה בראש את השיחות עם הפסיכולוגית, דיברנו על שני תרחישים אפשריים: איך אני ארגיש אם אישאר בבית ואיך ארגיש אם אטוס עם רינת ושני לטיול הזה. לפני כמה חודשים שני שאלה אותי "מה יקרה אם רותם תחליט לבוא בכל זאת?" וביטלתי את זה במהירות. "אין סיכוי, צחוק מר יצא ממני, אני מכירה אותה."

אני לא מאמינה שזה קורה, שהיא כאן על המטוס הזה איתנו בדרך לאיסלנד, מה זה אומר? היא כן מוכנה לדבר איתי עכשיו? או שהיא בכלל מנסה להעניש אותי ובעצם שילמתי כל כך הרבה כסף כדי לסכול פה? תמונות רצות לי בראש - איך היינו מדברות כל יום ונפגשות כמעט כל שבוע - עם הילדים, בלי הילדים. כמה אינטנסיבי זה היה, איך כולם אמרו שליבי ורותם הן בלתי נפרדות. את הכול היא ידעה עליי, ואני עליה. הכול. אני שולחת יד לשרשרת שלי וממששת את התליון, כמו פעוט שממשש את התנוך שלו כדי להירגע. האצבע עוברת על

קווי המתאר - צורה של שפתיים, המילים החרוטות, המרקם השונה בין החלק הקדמי לאחורי של התליון.

בהתחלה חשבתי שרוותם פשוט מרוחקת כי דברים מטרידים אותה, עניינים אובייקטיביים ולגיטימיים לחלוטין. פתאום היא לא יכלה לשבת איתי לקפה ספונטני כמו שהיינו עושות מדי פעם אחרי הפיזורים בבתי הספר. פתאום היו יותר מדי רגעים של "אני לא יכולה לדבר, נדבר אחר כך." יותר מדי פעמים כשהצעתי לה שניפגש או נפגיש את הילדים, היא הייתה עסוקה מאוד. "עניינים בעבודה," הסבירה, ואני השבתי, "אה, בטח, ברור." כאילו עברנו לחיות ביקום מקביל שבו הלו"ז שלה אף פעם לא מסתדר עם שלי, אחרי שנים של זרימה ארוכה ונינוחה. הסברתי לעצמי שהיא בטח עסוקה, אבל היה רגע שבו שמת לב שהיא הפסיקה לשלוח לי המלצות לדברים שווים בטריידר ג'ו, וזה כבר באמת הרגיש חריג. אולי לא יצא לה להגיע לשם, ניסיתי לתרץ בשבילה. עד שפעם אחת נסעתי לשם בעצמי עם עידו, הוא רצה איזו גלידה מנגו שיש רק שם. כשחזרנו לאוטו קלטתי אותה בזווית העין, היא בדיוק הגיעה לשם עם חברה אמריקאית ונכנסה פנימה, למקום שלנו. כבר היה ברור שאני לא מדמינת. אני מרגישה את מה שהרגשתי אז - את הלחץ המוכר הזה שעולה כשמשוהו לא סתם משתבש, אלא קורס כמו בניין שהיה מיועד להריסה בתאריך שנקבע מראש, והיום הגיע, וכל מה שנשאר זו שכבה דקה של אבק. שיבוש מפואר, רכבת שירדה מהפסים ודוהרת ישר לכיווני. רציתי לנער את רותם, אולי כך תצא ממנה התשובה לשאלה "מה עשיתי." הייתי מוכנה להתנצל על מה שהיא רוצה, להתחנן לסליחה שלה, אבל היא סגרה בפניי כל דרך לפנות אליה. היא לא ענתה לשיחות שלי, אפילו ניסיתי להתקשר אליה ממספר חסוי, כשהיא הבינה שזו אני היא פשוט ניתקה. ניסיתי להגיע אליה הביתה, היא לא פתחה את הדלת. כשראיתי אותה בדליקטסן בשכונה היא מיהרה לצאת לרכב שלה. עלתה בי בחילה שלא עזבה אותי שבועות והתערבבה עם הפאניקה מהמחשבה שעשיתי משהו שהרס את החברות הזאת. כאילו לא קשה גם ככה להיות רחוקה מישראל, הכול פה באמריקה מרגיש כל כך על הקצה, הכול בסיכון גבוה. ניסיתי לשחזר הכול: איפה טעיתי, מה אמרתי, אולי זה בכלל משהו שלא אמרתי? שלא עשיתי? אני נזכרת במתנת יום ההולדת שהבאתי לה כמה חודשים

קודם, אולי היא גילתה שהצמיד עלה לי רק חמש עשרה דולר? כן, זה מגוחך, אבל אולי זו הסיבה? המחשבות והשאלות הטריפו אותי ולא היה לי במה להיאחז. בכל לילה הנחתי את הראש על הכרית עם מחשבה אחת: אולי מחר הכול יתבהר. בכל פעם שמצאתי בטריידר ג'ו דברים חדשים וטעימים הייתי אוטומטית חושבת עליה ונכבית. פתאום כל דבר חדש שמצאתי הזכיר לי שאני כבר לא יכולה לשלוח לה הודעה עם תמונה של מה שעל המדף. בכל בוקר, רגע לפני שפקחתי את העיניים עוד תהיתי אם זה היה חלום, וההכרה הכתה בי: לא, זה באמת קרה. כששלחתי את היד בעקשנות לטלפון ונכנסתי להודעות – הבטן שלי שקעה בכל פעם מחדש. כלום. איך יכול להיות שהיינו כאלה חברות טובות ופתאום אין כלום? הגרון שלי היה חנוק ומחשבה אחת הדהדה בכל חלקי המוח שלי: למה זה קורה לי שוב. ורותם ידעה, רותם ידעה מצוין שאני נושאת איתי צלקות בדיוק כמו הצלקת שהיא חורטת בי. היא ידעה על סיגל, החברה מישראל שהנתקה ממני פתאום, זו שהפסיקה ליזום, להתקשר, לשלוח הודעות, וכששאלתי אם הכול בסדר היא אמרה כן. כל כך קיוויתי שתגידי לא, כדי שנוכל לדבר על זה ולפתור את זה, לשים את הדברים על השולחן ולא להרגיש פסיכית שמדמיינת דברים. אבל לא דמיינתי, כי מעט זמן אחרי השיחה הזאת, סיגל חסמה אותי. ורותם ידעה. היא ידעה כמה בכיתי, כמה כאב לי. לא, זה לא אותו דבר, חשבתי, אנחנו נדבר על זה ונפתור את זה. זה לא הגיוני לסיים ככה קשר קרוב, היא תלויה בי ואני בה, זה לא הגיוני שהיא תעשה לי את זה.

זה היה יום חמישי, אני זוכרת את זה כי ישבתי במסדרון של הג'יי-סי-סי וחיכיתי ששיעור העברית של עידו ותום יסתיים. הוא תמיד היה תקוע בסוף ימי חמישי, כמו עצם בגרון, אבל חייבים כי אחרת אין מצב שהם ידעו לקרוא ולכתוב עברית. זה לא היה מאוד חשוב לי, אבל כולן שלחו את הילדים שלהן לשיעורים האלה ולא רציתי שהילדים שלי יישארו מאחור. להישאר מאחור, זה באמת הכי גרוע. התמקמתי על כיסא הפלסטיק, שלפתי את הטלפון וגללתי את עצמי למוות. תהיתי למה דווקא כאן מיקמו את הכיסא הכי לא נוח שאי פעם נוצר, אולי זה כי הם לא רוצים שהורים יישארו מעבר לזמן שצריך? עברתי בין פוסטים לא מעניינים של אנשים שלא זכרתי שאני עוקבת אחריהם לבין פרסומות, כל כך הרבה פרסומות, ומשהו הציק לי. לא הבנתי מה מציק לי,

מה מתקתק בחלק האחורי של הראש ומפריע לשקוע באברון האינסטגרם כמו אישה נורמלית. ואז זה הכה בי: כבר כמה ימים לא ראיתי כלום ממנה. נכנסתי לראות אם היא העלתה משהו ולא מצאתי את הפרופיל שלה באינסטגרם, גם לא בפייסבוק. מיהרתי להיכנס לוואטסאפ, ההודעה האחרונה שלי אליה עמדה שם מיותמת עם וי אחד, ותמונת הפרופיל שלה נעלמה. ההבנה נפלה עליי כמו פסנתר על הראש, נזכרתי בפרק שהוא במראה שחורה, על האיש שבת הזוג שלו לשעבר חסמה אותו ופתאום הוא מטושטש גם במציאות ולא יכול להגיע אליה. אנחנו לא במראה שחורה ואנחנו באותה עיר, היא לא באמת יכולה להעלים אותי, אז למה? למה לא לתת לי את ההזדמנות להסביר את עצמי? למה לא מגיעה לי ההזדמנות לקבל ממנה הסבר? ברגע אחד נפתח הסכר ששמר עליי מזיכרונות מכאיבים, כמו מראה פניה הארוכות של יערה מכיתה ט'3 שהתעלמה ממני במשך שלושה שבועות איומים. עלייתי על ההסעה הביתה, בידי המכתב שהייתי נחושה לתת לה: שני עמודים בכתב יד צפוף, ובפינת העמוד השני דמעה שהתייבשה והשאירה אחריה שוליים של עיגול מביך. היא קרעה אותו מול העיניים שלי. חתיכות הנייר נפלו לרצפת האוטובוס ונספגו במים שטפטפו מהמטריות יחד עם הבוץ מהנעליים שלה. זה היה פוגע אבל לפחות היה משהו סופי בפיוזות הזאת, בכך שהכול קורה מול העיניים. זה לא שאני יכולה להשוות את החיים עכשיו לחיים בניינטיו, בכל זאת הייתי אז ילדה-נערה והיום אני אישה, העולם השתנה לחלוטין וגם אני, אבל אני לא יכולה שלא לחשוב על הקלות וקהות החושים שהטכנולוגיה מאפשרת בכל מה שנוגע ליחסים ולתקשורת. רימו אותי: מכרו לי תקשורת ישירה עם כל אחד במיידיות וללא תלות במיקום, אבל זו הסוואה של קור בלתי אפשרי, רידוד בני אדם לפיקסלים, הקטנת רגשות לאימוג'י. אפשר לחסום כל אחד, ואז אין אותו. אין אותי. לפני כמה שנים פגשתי במקרה ביערה והיא התנצלה על התקרית ההיא עם המכתב, לא חשבתי שהיא זוכרת בכלל. אני לא חושבת שמישהי שמחקה את קיומי הווירטואלי בלחיצת כפתור אחת תגיד לי משהו על זה. זה כל כך זניח, שגר ושכח טכנולוגי, כאילו אין בצד השני אדם שנושא את זה איתו, או איתה במקרה שלי. אנחנו לא בתיכון וגם לא בניינטיו, אנחנו בשנות השלושים לחיינו ואנחנו גם ככה חיות בקיבוץ הישראלי בניו ג'רזי שבו מה

שיש זה כל מה שיש. האנשים פה הם היחידים שפה - הם המשפחה, החברים, המכרים, השכנים, נקודת הייחוס, נקודת ההשוואה, החיבור לזהות, הם הכול. אז למה? ועם מי היא מדברת עליי? לא הפסקתי לדמיין את הריכולים והלחשוישים ורציתי למות. ואם לא למות, אז לברוח לאיזה מקום נידח כמו ארקנסו.

זה היה כל כך קשה, עברתי את כל שלבי האבל. לא מדברים על כמה קשה זו פרידה מחברה, כמה כואב זה, לא פחות מפרידה מבני זוג. זו הייתה טלטלה ברמה ששכחתי מי אני, הייתי חתיכות של ליבי שמפוזרות על הרצפה, כמו הבובות האלה מעץ שכשלוחצים מלמטה הן נופלות, שמוטות איברים, וכשעוזבים הן שוב עומדות. התחלתי טיפול כדי להתחיל לחבר את עצמי, אבל גם אחרי שבועות של שיחות עם הפסיכולוגית לא הצלחתי להבין למה רותם זרקה את החברות שהייתה לנו.

והנה אני יושבת במטוס ושני מושבים מפרידים בינינו. עברו מאז עשרה חודשים, חשבתי שזה מאחוריי ובדיוק כשהרגשתי שאולי יש לי סיכוי לצאת מזה - הנה היא כאן. היא עושה לי דווקא? מנסה להכאיב לי? לחפור בפצע שלי, זה שהיא כמו ידיה יצרה?

אני קפואה, מביטה החוצה דרך החלון, מימיני כאוס שעומד לקרות, משמאלי שקיעה. השמש צובעת את השמיים בסגול ורוד, גבוה למעלה השמיים כבר בצבע כחול עמוק. גבר בווסט זרחני הולך לצד המטוס ונעלם באזור שאני לא יכולה לראות. אני מנסה להקשיב לרותם ושני שמדברות מעל המעבר, מלקטת חלקים של שיחה וחשש עולה בי: אולי אני זו שאישאר לבד בטיול הזה? קול קטן לוחש לי מתוך מערה חשוכה: גם רינת ושני יכולות להפסיק לאהוב אותי. "ליבי?" רינת נוגעת בעדינות בזרוע שלי, "את בסדר?"

אני שומרת על פנים אטומות. "בטח."

הפה שלה מתעקל לחצי חיוך. אני חוששת שהיא מזהה שאני משקרת ויש לי תחושה שהיא לא מאמינה לי. המוח שלי בספירלה: אני לבד, תמיד עוזבות אותי ואני אף פעם לא מבינה למה, גם שני תעזוב אותי, גם רינת תעזוב, הנה היא כבר עוזבת. אני לא בנויה למלחמה, להסביר למה שווה להישאר חברה שלי, אני מפסידה מראש. הצד הבוגר שבי מבין שזה טוב ששני מדברת עם רותם ושהכול כביכול בסדר, אבל ליבי בת החמש שבי רוצה לזרוק את התיק שלה מהחלון של

המטוס (בפנטזיה הזאת החלונות במטוס נפתחים) ולצעוק עליה שזה לא חברי להיות נחמדה למי שפגעה בי כל כך וחסמה אותי והשאירה אותי מרוסקת בלי להבין למה. אבל אני צריכה להיות הבוגרת. תמיד הייתי צריכה. אפילו בכיתה ז' כשהמורה העמידה אותי מול שירן עם הקוקו הגבוה (או שזו הייתה מורן, הזיכרון שלי תמיד מערבב בין שתיהן) ואמרה לי שאני צריכה לעשות את הדבר הנכון והבוגר וללחוץ לה את היד ולהגיד סליחה. לא משנה כמה אני מנסה לפשפש בזיכרון ולנסות להיזכר מה עשיתי לה, אני לא מצליחה - נותרת בי רק הידיעה שהיא משכה לי בשיער והתחילה את הכול, ואני זו שהייתי צריכה להגיד סליחה מול החיוך הזוחח שלה. אבל אולי כן עשיתי לה משהו? אני לא יודעת. ומה עשיתי לרותם? סליל המחשבות המוכר מתחיל להתכווץ סביב הגרון שלי. אולי אני הרעה בסיפור שלה? הכול מבלבל. כל הסימנים הראו שאין לה שום סיבה להגיע לטיסה הזאת, אבל הנה היא כאן.

"מה את חושבת שזה אומר?" אני אומרת בשקט.

"מה הכוונה?" רינת עונה.

"זה שהיא כאן."

רינת נשענת על הידית שבינינו. "אין לי מושג. היא לא אמרה לי כלום על זה."

"את חושבת ששני ידעה ולא אמרה?"

"אין מצב," רינת מנידה את ראשה במהירות. "היא לא הייתה עושה לך דבר כזה."

אני לוקחת קווצת שיער שהעזה לברוח מהקוקו ומגלגלת אותה על האצבע. "אני פתאום חושבת, מה, אנחנו נטייל ביחד? מה אני אגיד לה? אני לא יכולה להסתכל עליה אפילו."

"פשוט תזרמי. את לא לבר, שני ואני נהיה איתך פה בזה."

הדופק באוזניים פועם כאילו התעוררתי מחלום מפחיד. המטוס דוהר על המסלול ואני אוחזת חזק בידיות המושב. ככל שעוברות השניות עולה המתח וגוברת ואיתו התהייה אם אני זו שצריכה, שוב, להיות המבוגר האחראי שידקור בסיכה את בועת המתח הזאת. זו לא יכולה להיות אני, בכל מקרה שתי נשים מפרידות ביננו, וגם מעבר, אז זה לא שאני יכולה לשלוח איזה חיוך מנומס

או לזרוק איזו הערה אנבית על מזג האוויר. רינת מניחה את כף ידה על ידי שאוחזת בידית, היא עוצמת את עיניה. "אני לא אוהבת המראות," היא ממלמלת. כשאנחנו באוויר היא מרפה ממני ונושמת לרווחה.

"רינת," אני דוחקת את הכתף שלי בכתפה, "את יכולה לבדוק בשקט עם שני אם היא ידעה על זה? אבל בשקט."

רינת מהנהנת ומסובבת את פלג גופה העליון לשני. אחרי כמה שניות היא מסתובבת חזרה. "היא לא ידעה. אחרי הריב הזה שלכן ואחרי שרותם יצאה מהקבוצת וואטאספ היא בדקה איתה מה קורה ורותם אמרה לה שהיא לא תבוא. וזו הייתה הפעם האחרונה שהן דיברו על זה."

אני מתכווצת מהמילים "הריב הזה שלכן." מתחשק לי לצעוק - לא עשיתי לה כלום, לא רבתי איתה אפילו. זה היה ריב חד-צדדי במעמד אחד: המעמד של רותם.

"לא יודעת אם הייתי קוראת לזה הריב שלכן," אני ממלמלת לכיוון הברכיים שלי.

"מה?" רינת מגבירה את קולה, "תצטרכי לדבר ישר לאוזן שלי, אני לא שומעת."

אני מנענעת את ראשי, "לא משנה."

רינת מניחה כף יד על הברך שלי ומחייכת חצי חיוך שנוגע בגומה אחת. "תקשיבי, זה יהיה בסדר. יהיה לנו כיף. אם היא כאן אז אולי היא מושיטה לך יד, זה לא דבר רע. אולי... אולי תוכלו להתקדם מזה."

אני מהנהנת, מוציאה את השמיכה מתוך שקית הניילון ופורשת אותה כך שתכסה אותי מהרגליים ועד הצוואר. השמש כבר כמעט שקעה, מהחלון מנצצים האורות של ניו יורק, עד הקו המדויק שבו הם מסתיימים והאוקיינוס מתחיל. הוא כחול כהה ובאופן עוד אפשר לראות פס דק של כתום וסגול. מצד אחד - נכון, יכול להיות נחמד אם פשוט יהיה בסדר עם רותם, לפחות בטיוול הזה. ומצד שני... אני לא יודעת. למה תמיד מחליטים בשבילי? למה היא יכולה להחליט בשבילי מתי הקשר מסתיים ומתי הוא ממשיך? אני עוצמת את העיניים. לא הייתי צריכה לבוא, הייתי צריכה להישאר בבית.